

само за устроители на самостинно сѣрище, а не и за схизматици, затора тѣхнитѣ духовни лица не подлежатъ на ново рѣкопола гане. Излиза, слѣдов., че руската цѣрква никога не е считала и не счита българитѣ за схизматици.

Но, ако св. Синодъ се забавилъ толкова много съ своя отговоръ, гърцитѣ, още преди да събератъ помѣстенъ съборъ за отлжчване на българитѣ, получили отговоръ отъ друго руско високо мѣсто. Когато турскоко правителство, следъ дълги колебания, дало позволение на българитѣ да си избератъ екзархъ, гърцитѣ се обърнали къмъ графа Игнатиева съ молба да подкрепи патриаршията; той, обаче, имъ напомнилъ, че когато Русия имъ давала съвети, които наистина можели на поддържатъ авторите-та и значението на вселенския патриархъ, тѣ пренебрегвали нейнитѣ съвети, и завършилъ съ тия енергични думи: „Русия нѣма да се остави да бѣде експлоатирана отъ клика хора, които съ своитѣ постѣпки подкопаватъ както благо то на цѣли населення, така и своето собствено“. Другъ отговоръ забравилитѣ се гърци не можели и да чакатъ, защото надъ Синодъ и посланици стоела волята на руския народъ и на неговия венецѣносецъ Александръ II, които били проникнати отъ ясното съзнание, че тука се касае не за софистически наддумвания, а за правото на единъ братски народъ да живѣе самостойно най-напредъ цѣрковно, а следъ това и политически. Кое то и стана.

София, 10 февр. 1929 г.

Ю. Трифоновъ.